

Kalpošana

Elders Stīvens E. Snovs
no Septiņdesmito prezidija

Meklējiet veidus, kā varat svētīt citu cilvēku dzīvi ar šķietami vienkāršu kalpošanu.

Prezidents Deivids O. Makejs reiz citēja Abrahama Linkolna teicienu: „Viss, kas es esmu vai ceru būt, ir tikai pateicoties manai mātei — eņģelim.”¹ Šie vārdi labi apraksta manas jūtas pret savu māti. Viola Džina Gouta Snova, Džinija tiem, kas viņu pazina, bija dzimusi 1929. gadā un nomira īsi pēc savas sešdesmitās dzimšanas dienas 1989. gadā. Viņa mācīja un iedrošināja mani. Viņa patiesi mani pārlicināja, ka spēju paveikt visu, ko vēlos. Viņa mani arī disciplinēja. Gluži kā mani paša dēli saka par savu māti: „Viņai labi padevās likt mums justies vainīgiem, kad mēs bijām izdarījuši kaut ko nepareizi.” Mamma bija lieliska māte un paraugs gandrīz katru dienu. Es domāju par viņu un ilgojos pēc viņas.

Dažus gadus pirms viņas nāves viņai konstatēja vēzi, slimību, ar kuru viņa ļoti drosmīgi cīnījās. Mēs kā ģimene iemācījāmies to, ka vēzis ir mīlestības slimība. Tā dod iespēju stiprināt attiecības, atvadīties un izrādīt mīlestību. Dažas nedēļas pirms manas mammas nāves mēs apmeklējām manas bērnības mājas, kur uzaugu. Mammai bija laba gaume un patika jaukas lietas. Viņa arī ilgojās pēc ceļojumiem, bet, tā kā mūsu ģimenei bija ierobežots budžets, tad šie sapņi palika nepilnīgi realizēti. Zinot to, es vaicāju mātei, vai viņa kaut ko nožēlo. Es domāju sadzirdēt to, ka viņa vienmēr ir gribējusi lielāku, skaistāku māju, iespējams, viņa paustu skumjas un vilšanos par to, ka nekad nav ceļojusi. Viņa apdomāja manu jautājumu dažus mirkļus un vienkārši atbildēja, „Es vēlētos, kaut būtu vairāk kalpojusi.”

Mani pārsteidza viņas atbilde. Mana māte vienmēr bija pieņēmusi Baznīcas aicinājumus. Viņa kalpoja kā Sieviešu palīdzības biedrības prezidente, Svētdienas skolas skolotāja, apmeklējošā māsa un kalpoja arī Sākumskolā. Kad bijām bērni, mēs vienmēr nesām kaimiņiem un Baznīcas locekļiem ēdienu, ievārījumu un konservējumus. Kad es viņai atgādināju par šo visu, viņa joprojām neatkāpās: „Es varēju darīt vairāk,” tas bija viss, ko viņa teica. Mana māte bija dzīvojusi pilnīgu un paraugveida dzīvi. Viņu mīlēja ģimene un draugi. Viņa bija paveikusi daudz savā dzīvē, kas bieži bija grūta, bet to pārtrauca slimība. Neskatoties uz to visu, viņa visvairāk nožēloja to, ka nebija pietiekoši kalpojusi. Tagad man nav ne mazāko šaubu, ka zemes upuris, ko sniedza māte, ir Dieva pieņemts un ka Viņš māti ir laipni sagaidījis. Bet kāpēc šī bija galvenā doma viņas prātā dažas dienas pirms aiziešanas? Kas ir kalpošana, un kāpēc tā ir tik svarīga Jēzus Kristus evaņģēlijā?

Pirmkārt, mums ir pavēlēts kalpot cits citam.

Pirmais bauslis ir mīlēt Dievu.

„Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.”²

Mēs parādām savu mīlestību, kad kalpojam cits citam .

Prezidents Gordons B. Hinklijs ir teicis: „Neviens cilvēks nevar būt patiess Pēdējo Dienu Svētais, ja ir nedraudzīgs un ja nevēlas palīdzēt citiem. Draudzīgums ir ļoti raksturīgs evaņģēlijam. Mani brāļi un māsas, mēs nevaram dzīvot egoistiski, tikai sev.”³

Glābējs mācīja Saviem mācekļiem Mateja evaņģēlijā svarīgu principu:

„Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai pliku un Tevi apģērbuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis?

Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”⁴

Šī kalpošana ir jāsniedz nesavtīgi, bez domas par personisku labumu jeb atlīdzību. Tā jāsniedz pēc vajadzības, nevis tad, kad to darīt ir ērti. Iespējas kalpot ne vienmēr ir skaidri saskatāmas, jo cilvēka dabai ir raksturīgs uztraukums par savām vēlmēm un vajadzībām. Mums jāpretojas šādām tendencēm un jāmeklē iespējas kalpot. Kad mēs apmeklējam tos, kuri cieš no slimības, kuri ir zaudējuši mīļotos vai citu sirdsdēstu pārņemtos, nepietiek tikai ar to, ka pasakām: „Piezvani, ja es varu kaut kā palīdzēt.” Labāk meklējiet veidus, kā varat svētīt citu cilvēku dzīvi ar šķietami vienkāršu kalpošanu. Labāk darīt lietas, kas šķiet maznozīmīgas, nekā vispār nedarīt neko.

Otrkārt, kā Baznīcas locekļiem mums ir jāpieņem aicinājumi kalpot Dieva valstības celšanā uz zemes. Kalpojot dažādos aicinājumos, mēs svētām citu cilvēku dzīvi. Misionāru darbā cilvēku dzīves mainās, kad tie mācās par Jēzus Kristus evaņģēliju un saņem liecību par tā patiesumu. Pildot svēto tempļa darbu, mēs svētām to cilvēku dzīves, kuri miruši pirms mums. Evaņģēlija kalpošanā mums ir dota privilēģija mācīt citus, stiprināt jaunatni un svētīt mazu bērnu dzīvi, kad viņi mācās vienkāršas evaņģēlija patiesības. Baznīcas kalpošanā mēs mācāmies dot daļu sevis un palīdzēt citiem.

Prezidents Spensers V. Kimbals, lielisks kalpošanas piemērs, teica: „Dievs mūs redz un Viņš mūs pārrauga. Taču parasti mūsu vajadzības Viņš apmierina caur citu cilvēku. Tādēļ tas ir ļoti svarīgi, lai mēs valstībā cits citam kalpotu. . . .”⁵

Kalpošanas atbildība Baznīcā neatbrīvo mūs no atbildības kalpot savās ģimenēs un tuvākajiem. Prezidents Kimbals brīdināja: „Nevienam nevajadzētu būt tik aizņemtam savu Baznīcas pienākumu veikšanā, lai neatliktu laika kristīgai kalpošanai saviem tuvākajiem.”⁶

Visbeidzot, mums ir pienākums kalpot arī savā dzīves vietā. Mums vajadzētu strādāt, lai uzlabotu savu apkārtni, skolas, lielpilsētas un mazpilsētas. Es uzslavēju tos, kas no mūsu vidus, nedomājot par politisko piederību, strādā mūsu vietējās un nacionālajās valdībās, lai uzlabotu mūsu dzīvi. Līdzīgi es uzslavēju tos, kuri ziedo savu laiku un līdzekļus, lai atbalstītu cienīgas apvienības, kas svētī citu dzīvi un padara pasauli par labāku vietu. Mans vectēvs mācīja man jaunības gados: „Mūsu sabiedriskā kalpošana ir nomas maksa par vietu uz zemes.”

Kalpošana prasa nesavtību, dalīšanos un došanu. Mēs ar sievu iemācījāmies vērtīgu mācību tajā laikā, kad bijām Āfrikā. Mēs bijām nozīmēti apgabala konferencē Jinjā, Ugandā. Agri sestdienā, pirms sapulces sākuma, mēs izmantojām iespēju aplūkot jauno reģiona lūgšanas namu. Kad ieradāmies pie ēkas, mūs sveicināja trīs četrus gadus vecs zēns. Viņš bija atnācis uz Baznīcu apskatīties, kas te notiek. Viņa plašā smaida sajūsmināta, māsa Snova izņēma no somiņas un iedeva viņam ietītu karameles konfekti. Viņš bija priecīgs.

Mēs pavadījām dažas minūtes, apstaigājot lūgšanas namu. Mēs satikām vairāk nekā duci smaidošu bērnu, kuri vēlējās satikt jauno konfekšu sievieti.

Filisa bija dziļi satriekta, jo bija atdevusi zēnam pēdējo konfekti. Viņa sarūgtināti žestikulēja bērniem, ka viņai vairs nav. Mazais zēns, kurš sākumā mūs sveicināja, atdeva konfekti mātai Snovai, žestikulējot, lai viņa to attin. Filisa ar smagu sirdi to izdarīja, pilnībā sagaidot, ka zēns ieliks karameles konfekti sev mutē skaudīgo bērnu acu priekšā.

Viņš turpretī, par lielu izbrīnu mums, gāja pie katra no saviem draugiem, kuri bija izbāzuši mēli, un varēja vienreiz gardi nolaizīt karameles konfekti. Jaunais zēns turpināja šādi pa apli, attiecīgi arī pats nolaizot, līdz konfektes vairs nebija.

Kāds varētu iebilst, ka tas ir antisanitāri, bet neviens nevar apstrīdēt šī jaunā zēna piemēru. Nesavtīgums, dalīšanās un došana ir kalpošanas pamats. Šis bērns bija apguvis mācību labi.

Tā ir mana cerība un lūgšana, lai mēs visi spētu vairāk kalpot. Ja mēs nekalpojam, mēs nesaņemam atjaunotā evaņģēlija privilēģiju un svētību pilnību. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Pathways to Happiness*, apkop. Llewelyn R. McKay (1957), 183.
2. Mateja 22:39.
3. "Latter-day Prophets Speak: Service," *Ensign*, 2007. g. sept., 49.
4. Mateja 25:37–40.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
6. *Teachings: Spencer W. Kimball*, 82.